

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

בכורות-הלוקח עובר פרתו		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לרבנן קדשי בדק הבית היו בכלל העמדה והערכה, קדשי מזבח לא היו בכלל העמדה והערכה	אמרי: רב כרבי שמעון בן לקיש, דאמר:											טו.
ולא מיתוקמא מתני' כרבנן, דקתני סיפא ואם מתו יקברו.												טז.
ממאי דהא מתו יקברו משום דבעי העמדה והערכה הוא, דלמא משום דאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים הוא?												טז.
אם כן, ניתני אם נעשו טריפה - יקברו.	אמרי:											טז.
לעולם רב כרבי יוחנן סבירא ליה, ותני זו דברי רבי שמעון ומחלוקתו.	ואיבעית אימא:											טז.
אבל קדם הקדשן וכו'.												טז.
מנא הני מילי?												טז.
(דברים י"ב) צבי מה צבי פטור מן הבכורה, אף פסולי המוקדשין - פטורין מן הבכורה	דתנו רבנן:											טז.
אוציא אני את הבכורה ולא אוציא את המתנות												טז.
תלמוד לומר: איל - מה איל פטור מן הבכורה ומן המתנות, אף פסולי המוקדשין - פטורין מן הבכורה ומן המתנות												טז.
אי מה צבי ואיל חלבן מותר אף פסולי המוקדשין חלבן מותר?												טז.
ת"ל: אך - חלק.												טז.
אוציא את הבכור ולא אוציא את המתנות	אמר מר:											טז.
מאי שנא?												טז.
אוציא את הבכור - שאין שוה בכל, ולא אוציא את המתנות - ששוות בכל, ת"ל: איל.												טז.
אי מה צבי ואיל - אין אותו ואת בנו נוהג בהן, אף פסולי המוקדשין - אין אותו ואת בנו נוהג בהן	אמר ליה רב פפא לאביי:											טז.
למאי מדמית להו? אי לחולין - אותו ואת בנו נוהג בו, ואי לקדשים - אותו ואת בנו נוהג בו	א"ל: [אביי]											טז.
אי הכי גבי חלבו נמי נימא הכי, למאי מדמית להו, אי לחולין - חלבן אסור, ואי לקדשים - חלבן אסור, אלא, לאו מי אמרת אך - ולא חלבן, אימר נמי: אך - ולא אותו ואת בנו.	אמר ליה: [ר"פ]											טז.
אך - לאותו ואת בנו הוא דאתא, וחלבו - מדמו נפקא, דכתיב (דברים ט"ו) רק את דמו לא תאכל, מאי דמו? אילימא דמו ממש, לא יהא אלא דמן דצבי ואיל, אטו דמן דצבי ואיל מי שרי? אלא: דמו חלבו	רבא:											טז.
ולכתוב רחמנא חלבן												טז.
אי כתב רחמנא חלב, הוה אמינא: אהני היקישא ואהני קרא, אהני היקישא - למעוטי מכרת, דכי כתב כרת - אאוכל חלב בהמה הוא דכתיב, שנא' (ויקרא ז') כי כל אוכל חלב מן בהמה, ואהני קרא - למיקם עליה בלאו בעלמא להכי אפקיה רחמנא בלשון דמו, לומר לך: מה דמו בכרת אף חלבו בכרת.												טז.
והא תנא אך ולא חלבו קאמר												טז.
ה"ק: אילו לא נאמר דמו, הייתי אומר אך - ולא חלבו, עכשיו שנאמר דמו - לאותו ואת בנו הוא דאתא.												טז.
ואינן יוצאין לחולין.												טז.
מנא הני מילי?												טז.
(דברים י"ב) תזבח - ולא גיזה, בשר - ולא חלב, ואכלת - ולא לכלביך, מכאן שאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים.	דת"ר:											טז.
(דברים י"ב) תזבח ואכלת - אין לך בהן היתר אכילה אלא משעת זביחה ואילך, אבל פודין את הקדשים להאכילן לכלבים	איכא דאמרי:											טז.
וולדן וחלבן אסור לאחר פדיונן.												טז.
היכי דמי?												טז.

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	statement- מימרא ◼ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ◼ ראייה- proof
מקרא-key:	

בכורות-הלוקח עובר פרתו		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אילמא דאיעבר ואיתליד לאחר פדיון												!	טו:
אמאי? ולד צבי ואיל גינהן												ז	טז:
אלא דאיעבר לפני פדיון ואיתליד לאחר פדיון הא לפני פדיון - מיקדש נמי קדשי, מנא הני מילי?												!	טז:
זכר - לרבות את הולד, ונקבה - לרבות את התמורה, ואין לי אלא ולד תמימין ותמורת תמימים, ולדי בעלי מומין ותמורת בעלי מומין מנין - כשהוא אומר אם זכר - לרבות ולד בעלי מומין, אם נקבה - לרבות תמורת בעלי מומין.	דתנו רבנן:											!	טז:
אותן ולדות שלאחר פדיון, מה תהא עליהן?												^	טז:
לפני פדיון מפלג פליגי בהו, איכא למאן דאמר: קדשי ליקרב, ואיכא למאן דאמר: קדשי לרעייה דלאחר פדיון מה תהא עליהן?												^	טז:
כונסן לכיפה והן מתין, הדיכי ליעביד? ליקרבינהו - מכח קדושה דחויא קאתו, ליפרקינהו - לא אלימי למיתפס פדיונן.	רב הונא:											!	טז:
סמוך לפדיון מתפיסן לשם אותו זבח.	במערבא משמיה דרבי חננא:											!	טז:
סמוך לפדיון? למימרא דבני פדייה גינהן?												ז	טז:
אלא אימא: סמוך לפדיון אמן מתפיסן לשם אותו זבח												!	טז:
טעמא מאי?												^	טז:
גזירה שמא יגדל מהן עדרים עדרים.	רבי לוי:											!	טז:
מהו שמתפיסן לכל זבח שירצה?	בעא מיניה רבינא מרב ששת:											^	טז:
אין מתפיסן	א"ל: [רב ששת]											!	טז:
מאי טעמא?												^	טז:
גמר בשעריך בשעריך מבכור, מה בכור - אין מתפיסן לכל זבח שירצה, דכתיב (ויקרא כ"ז) אך בכור אשר יבוכר לה בבהמה וגו' לא יקדיש איש אותו, אף הני - אין מתפיסן לכל זבח שירצה.	א"ל: [רב ששת]											!	טז:
קדשים שקדם מום קבוע להקדישן ונפדו - חייבין בבכורה ובמתנות בין לפני פדיון בין לאחר פדיון, הגוזז והעובד בהן אינו סופג את הארבעים. בין לפני פדיון בין לאחר פדיון - אין עושין תמורה, ולפני פדיון - מועלין בהן, ולאחר פדיון - אין מועלין בהן, וולדותיהן חול, ונפדין תמימים, ומתפיסן לכל זבח שירצה, כללו של דבר: הרי הן כחולין לכל דבריהם, אין לך בהם אלא מצות עלוי בלבד.	תניא כוותיה דרב ששת:											■ ■	טז:
אבל קדם הקדישן את מומן, או מום עובר להקדישן ולאחר מכאן נולד מום קבוע, ונפדו - פטורין מן הבכורה ומן המתנות, בין לפני פדיון בין לאחר פדיון הגוזז והעובד בהן סופג את הארבעים, ובין לפני פדיון בין לאחר פדיון - עושין תמורה, לפני פדיון - מועלין בהן, ולאחר פדיון - אין מועלין בהן, וולדותיהן קודש, ואין נפדין תמימין, ואין מתפיסן לכל זבח שירצה, כללו של דבר: הרי הן כהקדש לכל דבריהם, ואין לך בהן אלא היתר אכילה בלבד.												■ ■	טז:
כללו של דבר דרישא - לאתויי שוחטן בחוץ דפטור, כללו של דבר דסיפא - לאתויי חלבו.												■	טז: